

Маргарита разсърдена и въ негодованіе, ту галеше, ту пакъ заплашваше любезныйтъ си Мервена за да падвѣ упорството му; умното живоотно перачи никакъ да прѣдаде драгоцѣннѣтъ си личностъ на опасныйтъ слапецъ. И тъй слѣдъ величавытъ похвалы и описанія за доблестъ-тъ на Мервена отъ г-жж Маргаритѣ, непобѣдимата разумность на безстрашливаго Мервена видѣ ся смѣшна; азъ даже имахъ право повече отъ всякаго другыго да ся смѣя, и наистинѣ смѣяхъ ся. А тѣзи мойъ веселостъ сподѣляхъ всички безъ да изключимъ и самѣтъ господаркѣ на кучето.

— Ето, каже г-жа Маргарита, изгубвамъ и вторѣ кърпи!

— Кърпата повлечена отъ силнытъ струи замѣтихъ ся и отиде къмъ трѣнливытъ шубряцы, близу до насрѣщныйтъ брѣгъ.

— Не ся беспокойте, господже, извика г. Бевланъ; тукъ съмъ азъ. Слѣдъ десетъ минути или ще имате кърпѣтъ си или не ще бѣдѣ живъ.

Въ врѣмето на този великодушень отговоръ стори ми ся че г-жа Маргарита мѣтихъ къмъ мене единъ пронырень по изразителень погледъ, който значеше: видишь ли че има и други прѣданныи ментъ? А слѣдъ това рече на Бевлана;

— Не дѣй за име Божіе, да не направите нѣкоѣ лудость! рѣката е дълбока и опасна.....

— Каквато ще да е, каза Бевланъ. Ала не имашъ ли ножъ?